

РЕШЕНИЕ

№ 7662

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1341** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 28.08.2023г., на Р. Г. О. от [населено място] срещу Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело", с която, на основание чл.121, ал.1, т.3 вр с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, се претендира присъждане на обезщетение за времето, през което е останала без работа от 25.06.2021г. до 25.12.2021г. в размер общо на 13800 лв., в резултат на незаконосъобразна заповед № ЧР-11-965/24.06.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело", отменена с Решение № 5017 от 21.07.2022г. по адм.д. № 6911/2021г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на 31.07.2023г.

Ищцата, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание, поддържа исковата молба и представя писмени доказателства, че в посочения период не е работил по трудово или служебно правоотношение. Претендира присъждане на правените разноски, за което представя списък.

Ответникът, Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" (ИА „ВКВПД“), в писмен отговор и в съдебно заседание заявява, че счита предявения иск за неоснователен и недоказан, както по основание, така и по размер. Представя писмени доказателства, свързани с размера на средното възнаграждение за заеманата от ищцата длъжност, чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание моли съда да отхвърли иска като неоснователен. Прави възражение за прихващане с

получено от ищцата обезщетение в общ размер на 4921, 92 лв., изплатени на основание чл. 107, ал.3 ЗДСл. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковата претенция за основателна и доказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЧР-11-965/ 24.06.2021г. на изпълнителния директор на ИА"ВКВПД", на основание чл. 107, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение с Р. Г. О., заемаща длъжността Началник на отдел "Почивно дело, координация и контрол", Главна дирекция "Военно почивно дело и военни клубове", считано от 25.06.2021 г. С Решение № 5017 от 21.07.2022 г., постановено по адм. дело № 6911/2021 г. по описа на Административен съд София град заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 31.07.2023г., когато с Решение № 8221 от 31.07.2023г. по адм. д. 757/2023г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

С отговора на исковата молба от ответника е представено извлечение от заповед на изпълнителния директор на ИА"ВКВПД" от 08.03.2021г., с която на Р. Г. О., началник отдел „Почивно дело, координация и контрол ", Главна дирекция "Военно почивно дело и военни клубове", е определена индивидуална основана месечна заплата в размер на 2461,00 лв. В отговора на исковата молба е посочено, че не е бил увеличаван минималният праг на основната заплата 12 и степен на основна заплата – 2, поради което не може да бъде увеличена основаната заплата на ищцата и да бъде различна от тази при прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Следователно основната заплата към 31.07.2023г. следва да бъде в същия размер, какъвто е бил към 24.06.2021г. – момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение.

С отговора на исковата молба са приложени доказателства за изплатено на основание чл. 107, ал.3 от ЗДСЛ обезщетение в размер на една основана месечна заплата за периода на оставане без работа за периода 25.06.2021г. до 24.08.2021г. включително - заповед № ЧР-11-1087/09.08.2021г. на изпълнителния директор на ИА "ВКВПД", заповед № ЧР-11-1225/31.08.2021г. на изпълнителния директор на ИА "ВКВПД декларация вх. № 7825/04.08.2021г. от Р. Г. О., ведомост заплати за м. август 2021г, м. септември 2021г., платежни нареждания за 2214,83лв. и за 2214,89 лв., банкови извлечения, от които се установява, че са изплатени общо 4921,92 лв. бруто.

От зам.-директора на ТД на НАП С. е изпратено писмо до съда вх. № 36347/13.10.2023 (л.106), в което се посочва, че за Р. Г. О. за периода от 25.06.2021 г. до 25.12.2020г. няма данни за действащ трудов договор и за регистрирани граждански договори.

С писмо вх. № 36658 от 16.10.2023г. от заместник-изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, се уведомява съда, че в периода 20.06.2021г до 20.07.2022г. Р. Г. О. е била регистрирана в Дирекция "Бюро по труда – В.", [населено място] като безработна. От ищцата е представена справка за изплатени обезщетения за безработица (л.114) и справка-данни за осигурено лице (л.115-л.122), заверено копие на трудовата и служебната ѝ книжка, които на основание чл. 183, ал.1 ГПК са сравнени с оригинала в открито съдебно заседание.

С писмо вх. № 37866/25.10.2023г. на директора на дирекция "Сигурност" в ЦУ на НАП е представена справка-данни за осигуряване за ищцата за периода 01.06.2021г. до 31.12.2021г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло на 31.07.2023г. в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищцата възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от отбелязванията в служебната книжка на Р. Г. О.; писмата и справка-данни по ЕГН, представени от ТД на НАП С., извадката от информационната им система относно изплатените на ищеца възнаграждения по трудови правоотношения за исковия период и писмото от Агенцията по заетостта. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на основание чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В случая от представените писмени доказателства от ответника с отговора на исковата

молба се установява, че размерът на индивидуална основана месечна заплата за заеманата от Р. Г. О. длъжност е в размер на 2461,00 лв.

Поради изложеното, обезщетението по чл. 104 от ЗДСЛ за периода от от 25.06.2021г. до 25.12.2021г., е в размер на 14766 лв. и искът на ищеца следва да бъде уважен изцяло в претендирания размер от 13800 лв.

Съдът намира направеното от ответника възражение за прихващане със сумата на изплатеното обезщетение по чл.107, ал.3 от ЗДСл за основателно.

Съгласно чл. 107, ал.3 ЗДСл, в случаите по ал. 1, т. 6 освободеният държавен служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от два месеца. С акт на Министерския съвет може да се предвиди обезщетение за по-дълъг срок. Ако в този срок държавният служител е постъпил на друга държавна служба с по-ниска заплата, той има право на разликата за същия срок.

От доказателствата по делото се установява и не е спорно между страните, че служебното правоотношение на Р. О. е прекратено на основание чл. 107, ал. 1, т. 6 от ЗДСл и е изплатено обезщетение в размер на 4921,92 лв. бруто, видно от приетите по делото писмени доказателства, представени с отговора на исковата молба – платежни нареждания, извлечения, заповеди на изпълнителния директор на ИА”ВКВПД”.

При обезщетения на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл и на чл. 107, ал. 3 ЗДСл са налице две ликвидни и изискуеми парични вземания, като с възражението за прихващане двете насрещни вземания се погасяват до размера на по-малкото от тях. В случая без правно значение за прихващането е фактът, че двете парични вземания се дължат на различни основания, тъй като законът не изисква те да произхождат от едно и също основание. Съгласно чл. 104 ЗЗД, прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата. Двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши, а именно когато с влязло в сила решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител и от който момент вземанията са станали изискуеми. Недопустимо е за един и същи период от време (2 месеца) служителят да получи обезщетение в двоен размер, тъй като това би довело до неоснователното му обогатяване.

Обезщетението по чл.107, ал.3 ЗДСл представлява обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение и има същите характер и цел като обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл – да обезщети държавния служител при прекратяване на служебното му правоотношение за период, в който не е заемал държавна служба. При наличието на направено искане за това от страна на ответника и след като е установен фактът на заплащането му размерът на изплатеното обезщетение следва да се прихване от дължимата по чл.104, ал.1 ЗДСл сума, като не следва да се приспада дължимият данък , (в този смисъл Решение № 10879 от 29.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 3363/2022 г., V о. Решение № 14051 от 21.12.2015г. на ВАС по адм.д. № 15327/2014г).

По изложените съображения и след направеното прихващане искът следва да бъде уважен за сумата от 8878,08 лв. и да бъде отхвърлен в останалата част над този размер до претендирания размер от 13800 лв.

С оглед изхода на спора, ответникът следва да заплати на ищеца и адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от иска, в размер на 1286,78лв. Съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно, тъй като размерът му е близък до минималния размер, определен в

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а и заплатеното възнаграждение е договорено за водене на делото пред всички инстанции.

На основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска, в размер на 35,67 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" да заплати на Р. Г. О. от [населено място], обезщетение за времето от 25.06.2021г. до 25.12.2021г., през което е останала без работа поради прекратяването на служебното ѝ правоотношение, в размер на 8878,08 (осем хиляди осемстотин седемдесет и осем лева и осем стотинки) лева, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон и ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата над 8878,08 лв. до претендирания размер от 13800 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" да заплати на Р. Г. О. от [населено място], разноски по делото в размер на 1286,78 лв. (хиляда двеста осемдесет и шест лева и седемдесет и осем стотинки).

ОСЪЖДА Р. Г. О. от [населено място] да заплати на Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" юрисконсултско възнаграждение в размер на 35,67 лв. (тридесет и пет лева и шейсет и седем стотинки).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: